

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-6 У. 8523/17
08.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Петровић, председника већа, Мире Василијевић и Вере Маринковић, чланова већа, са судским саветником Драганом Максимовић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А.из ..., ..., поднетој против Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за пореско-правне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Крагујевац, ради поништаја решења број: 400-436-05-00099/2017-J4001 од 27.03.2017. године, сада Министарство финансија Републике Србије – Сектор за другостепени порески и царински поступак – Одељење за другостепени порески поступак Крагујевац, у предмету пореза на имовину, у нејавној седници већа, одржаној дана 08.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена на решење општине Врњачка Бања, Општинске управе, Службе за буџет, финансије и пореску администрацију – Одсека за локалну и пореску администрацију, број: 436-3/2015/644/2016 од 12.07.2016. године, којим се, ставом првим диспозитива, утврђује порез на имовину за 2013. годину пореском обвезнику, овде тужиоцу, за стан у ..., Ул. ..., површине 41 м², у укупном износу од 6.981,95 динара, према елементима обрачуна датим у овом ставу. Ставом другим диспозитива, порески обвезник је дужан да доспеле, а неизмирене обавезе уплати у року од 15 дана од дана достављања решења на означени рачун са позивом на наведени број. Ставом трећим диспозитива, на износ утврђене обавезе који није плаћен у прописаном року, обрачунава се и плаћа камата по стопи једнакој годишњој референтној стопи Народне банке Србије, увећаној за 10 процентних поена, применом простог интересног рачуна од 100; ставом четвртим диспозитива, ако порески обвезник доспеле обавезе не плати у прописаном року,

извршиће се принудна наплата пореза, камате и трошкова принудне наплате. Трошкови принудне наплате падају на терет обвезника, а ставом петим диспозитива је одређено да жалба не одлаже извршење решења.

Тужилац је овом суду поднео тужбу 24.04.2017. године, ради поништаја више решења туженог органа, која је заведена под бројем У 6397/2017, па је суд, с обзиром да се управни спор може покренути против једног коначног управног акта у складу са чланом 14. Закона о управним споровима, раздвојио поступке по тужби, тако да је тужба ради поништаја решења туженог органа број 400-436-05-00099/2017-J4001 од 27.03.2017. године заведена под бројем I-6 У. 8523/17. Тужилац је оспорио законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права, погрешне примене одредаба управног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Наводи да је првостепени орган тужиоцу утврдио порез на имовину- стан у ...за 2011. годину, за 2012. годину, за 2013. годину, за 2014. годину и за 2015. годину, образлажући да орган није имао сазнања о настанку пореске обавезе тужиоца пре подношења пријаве. Тужилац се позива на чл. 33. и 36а. Закона о порезима на имовину и истиче да је надлежни суд, који је оверио купопродајни уговор, којим је тужилац стекао својину на непокретности која је предмет пореза на имовину, доставио купопродајни уговор и на основу таквог уговора Пореска управа, Филијала у Врњачкој Бањи је донела решење број 413-4/6-2007 о утврђивању пореза на пренос апсолутних права за ту непокретност. Сматра да због изнетог не стоји навод органа да није имао сазнања о настанку такве обавезе. Истиче да је тужилац по позиву локалне пореске администрације одмах поступио и поднео пореску пријаву за предметни стан, али је неправедно да се кажњава утврђивањем пореза уназад, сматрајући да рок застарелости по Закону о пореском поступку и пореској администрацији није од утицаја на утврђивање пореза на имовину уназад и не може бити основ за доношење решења ретроактивно за пореску обавезу, већ се рок застарелости рачуна за насталу, а неизвршену обавезу. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи решење туженог органа.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да се тужба одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и свих списа ове управне ствари, решавајући без одржавања усмене расправе, јер је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), па испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у смислу члана 41. став 1. наведеног Закона, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Из стања у списима предмета органа и образложења оспореног решења произлази да је тужилац стекао својину на стану у улици ...број ...у ..., површине 41,00 м², закључивањем уговора о купопродаји стана, овереног код Општинског суда у Врњачкој Бањи под Ов.бр. ...од 24.07.2007. године, од када је исти почео да користи, као и да је, по позиву првостепеног органа, дана 24.05.2016. године поднео пореску пријаву ППИ-2 за утврђивање пореза на имовину за предметни стан, након чега је првостепени орган донео ожалбено решење о утврђивању пореза на имовину за 2013. годину, број 436-3/2015/644/2016 од 12.07.2016. године. На основу података из пореске пријаве, Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на права на непокретностима, применом чл. 5. Закона о порезима на имовину, вредновањем основних и корективних елемената пореписаних чл. 6. закона, првостепени орган је

тужиоцу утврдио порез на имовину физичких лица, сходно одредбама чл. 2. и чл. 4. и чл. 33. ст. 1. Закона о порезима на имовину (“Службени гласник РС”, бр. 26/01...57/12), у износу од 6.981,95 динара. Поступајући по жалби тужиоца тужени орган је оценио да је решење првостепеног органа на закону засновано а жалба тужиоца неоснована.

Правилно је, по оцени суда, тужени орган одбио жалбу тужиоца, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге које у свему, као правилне, прихвата и овај суд.

Одредбом члана 2. став 1. тачка 1) Закона о порезима на имовину (“Службени гласник РС” бр. 26/2001 ... 68/14), прописано је да се порез на имовину плаћа на следећа права на непокретности: право својине, односно право својине на земљишту површине преко 10 ари; ставом 2. тачка 2) истог члана закона, прописано је да се непокретностима, у смислу става 1. овог члана, сматрају: стамбене, пословне и друге зграде, станови, пословне просторије, гараже, и други (надземни и подземни) грађевински објекти, односно њихови делови. Одредбом члана 5. став 1. Закона о порезима на имовину, прописано је да је основица пореза на имовину за непокретности пореског обвезника који не води пословне књиге вредност непокретности утврђена у складу са овим законом. Одредбом члана 6. став 1. истог закона прописано је да се вредност непокретности из члана 5. овог закона утврђује применом следећих елемената: 1) корисна површина; 2) просечна цена квадратног метра (у даљем тексту: просечна цена) одговарајућих непокретности у зони у којој се налази непокретност. Ставом 4. истог члана закона прописано је да просечну цену одговарајућих непокретности по зонама на територији јединице локалне самоуправе, утврђује свака јединица локалне самоуправе актом надлежног органа, на основу цена остварених у промету одговарајућих непокретности по зонама у периоду од 1. јануара до 30. септембра године која претходи години за коју се утврђује порез на имовину.

Одредбом члана 10. истог закона прописано је да обавеза по основу пореза на имовину настаје најранијим од следећих дана: даном стицања права, даном почетка коришћења, даном оспособљавања, даном издавања употребне дозволе, односно даном омогућавања коришћења имовине на други начин.

Одредбом члана 33. став 1. истог закона прописано је да утврђивање пореза на имовину, пореза на наслеђе и поклон и пореза на пренос апсолутних права врши се на основу података из пореске пријаве, пословних књига пореских обвезника и других података којима орган надлежан за утврђивање, наплату и контролу пореза располаже, а од значаја су за утврђивање пореске обавезе.

Одредбом члана 38б став 1. истог закона, прописано је да се порез на имовину утврђује за календарску годину, применом одредаба овог закона, као и одлуке скупштине јединице локалне самоуправе на чијој територији се имовина налази о стопама пореза на имовину, одлуке којом су одређене зоне (укључујући и најопремљеније зоне) и акта о коефицијентима за непокретности у зонама, који важе на дан 15. децембра текуће године. Ставом 2. истог члана закона прописано је да за имовину за коју пореска обавеза настане у току пореске године, порез на имовину за ту годину утврђује се за период од настанка пореске обавезе до истека те године, односно до престанка пореске обавезе у тој години.

Како је уведеном поступку утврђено да је тужилац стекао право својине на стану ближе описаном у диспозитиву ожалбеног решења, односно да је пореска обавеза по основу пореза на имовину настала у складу са чланом 10. Закона о порезима на имовину, да је вредност предметне непокретности утврђена у складу са

напред цитираним прописима, што је тужиоцу предочено у поступку пред пореским органом, то му је, сагласно одредби члана 33. став 1. Закона о порезима на имовину, правилно утврђена пореска обавеза на основу података из пореске пријаве.

Суд је ценио навод тужбе да се порез на имовину не може утврђивати уназад, односно за године које претходе години у којој је поднета пореска пријава, али је нашао да је исти неоснован јер се порез на имовину, између осталог, плаћа на право својине на стану и утврђује се за календарску годину, а у конкретном случају обавеза пореза на имовину за 2013. годину, за стан у ..., на коме је тужилац као купац стекао право својине настаје даном закључења купопродајног уговора 24.07.2007. године, од када је почео да исти користи, требало је бити утврђена у 2013. години, па с обзиром да је тужилац пореску пријаву за утврђивање пореза на имовину поднео дана 24.05.2016. године, то је правилно орган одлучио ожалбеним решењем од 12.07.2016. године. Наиме, како је обавеза пореза на имовину за 2013. годину требало бити утврђена у 2013. години, то је застарелост права на утврђивања пореске обавезе почела да тече 01.01.2014. године, у складу са чланом 114. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...15/16), а ожалбено решење донето је 12.07.2016. године, односно пре истека рока од 5 година из члана 114. став 1. истог закона.

Одредбом члана 114. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр. 80/02...15/16) происано је да право Пореске управе на утврђивање и наплату пореза и споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече. Ставом 2. истог члана закона прописано је да застарелост права на утврђивање пореза и споредних пореских давања почиње да тече од првог дана наредне године од године у којој је требало утврдити порез, односно споредно пореско давање,

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 08.06.2018. године, I-6 У. 8523/17

Записничар
Драгана Максимовић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Петровић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

КЗ